

NYHETSBREV VÅREN 2023

«Nå skaper jeg noe nytt. Det spirer allerede fram. Merker dere det ikke?

Ja, jeg legger vei i ødemarken og stier i ørkenen.» Jes 43:19

En ny begynnelse

Misjonsfokuset forandrer seg! Partnership in Development-programmene våre skal nå ha størst fokus på sosial endring i landsbyene, og mindre på bygninger.

Partnership in Development (PiD) -programmene våre skal nå ha størst fokus på sosial forandring i landsbyene, og mindre på bygninger. Metodistkirkens misjonsselskap (MM) søker om nye 5-års avtaler for de 3 samarbeidslandene i Afrika. Zimbabwe er først ute, men Liberia og Sierra Leone følger hakk i hæl. Vår hovedsponsor er den norske stat

gjennom Norad og paraplyorganisasjonen Digni. De ønsker å se tydeligere fotavtrykk i samarbeidslandene. I stedet for å velge isolerte lokale prosjekter i enkeltlandsbyer, utfordres våre partnere på å ha samfunnsendring på nasjonalt plan som mål. I stedet for maskinvare (hardware) skal vi bruke programvare (software) for å bruke dataspråket.

Hvordan skal vi forstå dette?

Tidligere har vi hatt prosjekter i landsbyene som skolebygg eller latriner eller vannpumper eller klinikker. PiD-modellen har sett på det å gi tilgang til utdanning, rent vann, og helsetilbud som en styrking av sivil samfunn. Det var et stort behov for denne tilnærmingen, og det er det fremdeles. Men midlene som Digni får fra Norad er øremerket til å styrke sivil samfunn gjennom *sosial endring*. Norad definerer sivil samfunn som befolkningens egne måter å organisere seg på uavhengig av familien, staten og markedet. Sivilsamfunnet er en arena hvor mennesker frivillig kommer sammen for å fremme synspunkter og interesser på egne eller andres vegne - direkte eller gjennom frivillige organisasjoner eller andre former for sammenslutninger.

Norad peker på at det er andre problemer i landsbyen som nå trenger vårt fokus. Hva er disse sakene og hvordan får vi greie på dem?

Hvis ansatte fra Chabadza, CODEVPRO eller CELAD går inn i en landsby og setter seg ned på en krakk vil befolkningen snart flokke seg rundt dem. På spørsmål om hva folk i landsbyen er opptatt av vil snart de kjente tingene bringes på bane: de har behov for skole, bro, helsehus, vannpumpe og toaletter...

Hvis man sitter litt lenger og begynner å prate om litt andre livsforhold og vanskeligheter i hverdagen, vil det etter hvert komme opp andre typer utfordringer: tørke, vold i hjemmet, tidlige graviditeter, barneekteskap, rusmisbruk, korrupsjon, miljøforandringer og andre emner. Det er disse siste problemene, de ikke-fysiske, som den norske stat vil at bistandshjelpen fra Digni nå skal dreie seg om. Det sivile samfunnet er livet i landsbyen. Gjennom fokus på lokalt eierskap, frivillighet, partnerskap og bærekraft har vi funnet gull! Disse verdiene må vi holde på og videreutvikle framover. Dette er verdier som kan forandre samfunnet på et høyere nivå.

Den nye satsingen vil ha andre kjennetegn også. Det vil være fokus på færre tematiske tema, og satsingen vil bli mer geografisk konsentrert for å få en sterkere regional påvirkning. Satsingen vil også pågå over et lenger tidsrom for at effekten skal bli større. Målet er at når vi kommer tilbake 10 år etter at prosjektet er avsluttet så snakker man fremdeles om den gang og nå. «For 15 år siden hadde vi en kultur der mennene slo konene sine, men takket være «trygge-hjem bevegelsen» er dette nå historie.» «For 15 år siden var hele dette området så tørt at vi ikke kunne dyrke noen ting her, mens nå høster vi grønnsaker 3 ganger i året.» «Før i tiden var det mye rusmisbruk blant unge, men nå er alle travelt opptatt i de nye gruppene og med den nye bedriften.»

Hvordan skal menighetene våre støtte «Nye PID»?

Vi tror at vi sammen med partnerne og Digni vil klare å finne gode måter å jobbe på. Behovet for finansiering vil fremdeles være til stede. Organiseringen av et «software prosjekt» vil være minst like ressurskrevende som å bygge en skole eller en klinikk! Her trengs en økning i ekspertise, av kompetanse og kapasitet. Der det ikke finnes ressurser må partnerne våre leie inn, låne eller kjøpe disse. Mange nye grupper i landsbyene må dannes og organiseres. Strukturer må dannes på tvers av landsbyene. Ny teknologi må kjøpes inn. Noen i lokalsamfunnet må sendes på kurs. Det må arrangeres lokale seminarer, kanskje en årlig regional konferanse osv. Det vil bli like spennende for våre norske menigheter å følge med: Hvordan går det med Chabadzas satsing for å lære unge kvinner å sy i regionen? Hvor mange bedrifter vil de klare å etablere?

Ikke alt er nytt, fremdeles må alle prosjekter som søker på penger fra Digni innlemme tverrgående temaer i sine utviklingsprogram: Menneskerettigheter, kvinners rettigheter og likestilling, klimaforandringer og miljø og anti-korrupsjon.

Kjære menigheter og misjonspartnere!

Vi er inne i en utviklingsprosess som betyr en omlegging av misjons- og bistandsarbeidet vårt. Det vil bli mye nytt å sette seg inn i. Men fremdeles vil vi nå ut til grasrota med vår hjelp, akkurat slik som tidligere. Fortsatt vil vi støtte Digni i deres visjon om å styrke sivilsamfunnet – som vi har gjort hele tiden. Fortsatt vil vi prioritere de som trenger det mest. Fremdeles vil vi kunne dele gripende historier om hvordan enkelt landsbyer og enkelt mennesker vil bli berørt. Fremdeles trenger vi å be, fremdeles trenger vi å samle inn penger. Fremdeles vil programkontorene ute i de 3 landene trengs, fremdeles trenger misjonen å reise ut for å etterse arbeidet, ta vare på relasjonene og kvalitetssikre arbeidet. Vi takker for samarbeidet også dette arbeidsåret og ser fram til å fortsatt stå sammen med dere når «nye PiD» skal iverksettes!

Gode samtaler om veien videre for Partnership in Development programmene under kompetanseseminalet i Zimbabwe i mars.

Misjonærene Florence og Emmanuel Mefor

Misjonsssekretær Øyvind Aske intervjuer Florence og Emmanuel Mefor på Mutambara i Zimbabwe:

For meg kunne man like gjerne ha sagt herr og fru Mutambara, for jeg har besøkt Mutambara Hospital i 10 år og de har vært der hele tiden. Ekteparet som opprinnelig er fra Nigeria er GBGM (General Board of Global Ministries) misjonærer fra hovedkontoret i USA og har tjenestegjort i Mutambara siden august 2006. De er helseutdannet, Emmanuel som lege og kirurg og Florence som sykepleier og jordmor. Med en slik utdanning kan man få arbeid overalt i verden, og de har da også vært helse-misjonærer andre steder før de ble kalt til Mutambara i Zimbabwe. De var først i Mosambik, så kalt tilbake til Nigeria før de tok fatt på oppgavene på Mutambara sykehuset.

La meg si det slik; disse to har alltid imponert meg, Emmanuel med stetoskopet rundt halsen, en liten mann med stor autoritet og Florence, en liten kvinne med en engels utstråling. Florences ansvarsområde er å ta vare på de gravide kvinnene i Waiting mother's shelter med prenatal omsorg. Det innebærer medisinske og sosiale tiltak for å forebygge sykdom og komplikasjoner hos moren og det ufødte barnet frem til fødselen. Hun har også ansvar for helsetilstanden til barn under 5 år. Emmanuel's ansvarsområde er å sørge for generelle medisinske og kirurgiske tjenester foruten administrasjon av sykehuset.

Men nå er denne arbeidsdagen snart slutt, i 2024 blir pensjonsalderen nådd og de reiser tilbake til sitt hjemland. Der har de tre barn, to sønner og en datter som venter på dem. Den eldste gutten har gitt dem tre barnebarn, alle jenter.

Mutambara Mission ble etablert i 1905 av den Biskoppelige Metodistkirken og de første byggene ble reist få år etter, inkludert en stor mursteinskirke. Starten på Mutambara Mission Hospital skjedde i 1918 med byggingen av en ett-roms fødestue. I 1937 ble dette fulgt opp med et lite hospital med 18 senger. I 1967 skjedde en ny utvidelse til 100 senger. I dag har Mutambara 120 senger til disposisjon. Det fremstår veldrevet, rent og organisert, men med altfor små ressurser. Nedslagsfeltet for sykehuset er en befolkning på drøyt 12 000. Men siden sykehuset kan sies å dekke et helt distrikt blir det riktigere å si at nedslagsfeltet er langt høyere, hele 154 000 mennesker. Hospitalet har 145 ansatte som tok imot og behandlet 3 760 pasienter i 2022. I tillegg kommer uteklinikkjenesten som behandlet 21 338 pasienter. Det blir til sammen over 25 000 mennesker! I tillegg kommer de gravide jentene som kommer til Waiting Mother's shelter opp til 3 uker før de skal føde. 1 122 gravide ble tatt imot og gitt seng og mat før fødselen i løpet av fjoråret. Alt dette får sykehuset utført med et årsbudsjett på 100 000 USD! Det er som Dr. Mefor sier: «Budsjetter blir laget, men vi har ikke nok ressurser. Vi må alltid regne med at Gud vil sørge for oss så vi kan gjøre alt vi trenger å gjøre».

Jeg spør videre om hvem som faktisk gir til Mutambara. Mefor svarer at regjeringen sørger for lønningene til omtrent 95% av staben. Andre kilder til inntekt er resultatbaserte midler hvor midler til sykehuset betales ut etter årlige resultatoppnåelser. Så er det pasientbetaling, donasjoner fra GBGM (General Board of Global Ministries), støtte fra

Metodistkirken i Norge, støtte til misjonærene fra menigheter i USA, samt enkeltindivider. Mutambara Hospital får ikke støtte fra Metodistkirken i Zimbabwe, men pengene fra GBGM og enkeltmenigheter i USA går gjennom hovedkontoret i Harare.

«Du nevnte Norge, Dr. Mefor, har dere noen gang besøkt landet vårt?» «Nei, det har vi aldri gjort. Men vi har møtt dere som kommer derfra for å besøke Mutambara; Anne, Øyvind, Ragnar, Tove og andre. Vi møtte jo suster Sand (Ragnhild) da vi kom hit til Mutambara. Da var hun opptatt med sitt arbeid i distriktet, med sykepleie- og prenataltjenester i omkringliggende landsbyer (Mother and Child survival program). Tjenesten hennes bestod i å forebygge sykdom og dødelighet hos gravide og nyfødte og barn opp til 5 år. Vi synes at Ragnhild gjorde en flott jobb! Florence tok over dette arbeidet da Ragnhild reiste.»

Mefor lovpriser de norsk-støttede programmene på Mutambara: «Disse programmene har vært vellykkede. Uteklinnk-arbeidet har bidratt til en nedgang i sykdom og dødsfall både blant fødende og for barn under 5 år.» Han nevner også programmet for fødende kvinner på Mutambara, Waiting mother's Shelter. «Vi har fått støtte til dette senteret fra flere givere, men støtten fra Metodistkirken i Norge har vært et av våre viktigste bidrag. Vi er takknemlige for at dere støtter vår visjon om at jordbruksprosjektene våre skal bli bærekraftige. Målet vårt er å bli selvforsynt med mais, grønnsaker, egg og kjøttprodukter til de gravide. Vi er ikke der enda, men vi håper å nå dit snart!»

Hva er dere mest fornøyd med av å ha oppnådd disse årene på Mutambara? «Det største resultatet er en forbedret sykehusstruktur samt et godt tilbud for de høy-risiko gravide på «ventesenteret». Dessuten uteklinnk-arbeidet som har ledet til en reduksjon av sykdommer og dødsfall blant gravide og nyfødte i landsbyene.»

Hva er den største gleden ved tjenesten deres? «Den største gleden er å kunne hjelpe folk til å forbedre helsesituasjonen sin, dette inkluderer de økonomiske, sosiale og åndelige områdene. Mutambara Waiting Mother's Shelter er bedømt å være det beste i Zimbabwe. Minst 75% av kvinnene tar imot åndelig veiledning og sjelesorg av hospitalets sykehusprest.

Nå står dere innfor en ny periode i livet deres, pensjonstiden. Hva er planene videre? «Når vi går av med pensjon reiser vi tilbake til Nigeria. Kanskje jeg fortsetter med medisinsk arbeid i en gruppesammenheng, men i mitt eget tempo. Florence vil kanskje gå inn i en virksomhet sammen med andre i en matbutikk.

Florence og Emmanuel avslutter dette vesle intervjuet med å sende en inderlig hilsen til alle menigheter og enkeltpersoner som har støttet og fremdeles støtter arbeidet på Mutambara. De sender også sine hilsener til Digni og regjeringen som har bevilget penger til deres uteklinnk arbeid i mer enn 15 år gjennom «Mother and Child survival program». «Vi takker så mye og ber at Gud må fylle opp igjen lagrene deres av nåde og generøsitet!»

Øyvind Aske sammen med de gravide og Florence Mefor, helt til høyre.

Dzingai Sauti får støtte til geologistudiet!

Gud er god – hele tiden! Det er en fast hilsen i kirken i Afrika. Nå kan også Dzingai takke for Guds godhet. Han får nemlig oppfylt sin store drøm om å få gå på universitetet for å ta sin Bachelor grad i geologi.

Vi ble kjent med Dzingai fra Mutambara og Zimbabwe i Brobyggeren nr. 1 2023. Øyvind Aske intervjuet ham da vi var på Mutambara i oktober i fjor.

Dzingai vokste opp sammen med sin 9 år eldre bror Paul i en såkalt «Child-headed family». Det er en familie hvor et yngre familiemedlem har blitt familieoverhode. De er vanlige i land med lav inntekt og i områder med konflikt, hvor barnas foreldre er døde enten i krig eller av sykdom. Da vi møtte brødrene første gang, Dzingai var 5 år gammel da foreldrene døde, bodde de for seg selv i et lite skur i nærheten av Mutambara. Det enkle huset hadde seng, skap og kjøkken utendørs. Da Paul giftet seg tidlig ble Dzingai alene igjen. Han fikk hjelp på Mutambara og ble innlemmet i fadderprogrammet vårt, slik at han kunne gå på skolen.

Artikkelen i Brobyggeren ble avsluttet med et rop om videre hjelp for Dzingai. Han er skoleflink og avsluttet videregående skole med gode karakterer, så gode at han kunne søke på universitetet. Selv var han helt bestemt: Han ville bli geolog! Men han hadde ikke noen ressurssterk familie i ryggen som kunne betale ham igjennom et 4-års geologistudium. Så lenge det ikke var penger ville det bli med drømmen.

Men heldigvis ble det annerledes! Flere fikk hjerte for Dzingai og gav signal om at de ønsket å se ham gjennom studiet, med støtte fra dem! Takk til misjonsgruppa på Øståsen som har bevilget midler fra Bjørg Larsens fond og til Mannsgruppa i Moss som også gjerne ville være med å støtte Dzingai.

Dzingai er selvfølgelig overlykkelig! Ut fra et særdeles dårlig utgangspunkt står han nå i utsikt av å få en solid utdanning og dermed muligheten for en godt betalt jobb. Gud er god!

Studiestedet heter Midlands State University og ligger i Gweru, Midlands Province, midt i Zimbabwe.

ALTERNATIVE JULEGAVER

Takk til alle dere som kjøpte gavekort til jul!
Dette er gaver som gleder mange.

Kirke i Gbason Town: kr. 1.200,-

Skolesekker: kr. 3.900,-

Mutambara – Kyllinger: kr. 2.900,-

Mutambara – Kaniner: kr. 3.200,-

Mutambara – Grisunger: kr. 3.000,-

Vannpumper: kr. 9.000 -

Gavekortene våre kan brukes ellers i året også!

HJERTELOG TAKK

for 31.950 kroner som ble gitt som julegave etter julens nyhetsbrev, og for alle gaver som ble gitt til årets misjonsdag!

Gbason Town UMC innviet av biskop Samuel Quire

Søndag 2. april ble en stor og viktig dag i den vesle landsbyen Gbason Town, Sinoe, sør-øst i Liberia. Mye har skjedd her siden 1972 da etableringen og utbyggingen av misjonen startet. Det var biskop Stephen Trowen Nagbe som hadde ideen til Metodistkirken's store satsing i regnskogen i Sinoe County. Misjonsstasjonen ble realisert med norske midler: 2000 mål som skulle utvikles til et jordbruksprosjekt, med klinikk, verksted, snekkerverksted, klinikk, hønsehus, egen flystripe og hus for norske misjonærer. Jordbruket med oljepalmeplantasjen, kveghold, eggproduksjon og grønnsaksproduksjon, var tenkt å forsyne Metodistkirken i Liberia med sårt tiltrengte dollar. Rundt 1975 ble en ny moderne kirke bygd i betong nede i landsbyen, og det ble et oppsving i menighetsarbeidet med egen tilsatt metodistpastor. Misjonærene trådte til med god hjelp med barnearbeid, prekenhjelp og administrasjon. Årene gikk og kirken ble aktivt brukt av menigheten. Så kom krigen i 1989 og alt ble ødelagt og revet ned av opprørerne, kirkebygget også.

Etter krigen ble husene på misjonen delvis rehabilitert og noen nye ble bygd, blant annet en barneskole. Eiendommen ble nå brukt av UMU, metodistuniversitetet, som la jordbruksutdannelsen hit til Gbason Town. Men kirkebygget lå nede. Lokalmenigheten begynte å bygge opp igjen en jordkirke på den gamle tomte, men uten eksterne ressurser var dette initiativet mislykket.

Kort fortalt ble sommerfesten 2021 avlyst pga Covid-19, men det ble likevel foretatt en innsamling til et misjons formål. Formålet ble gjenoppbyggingen av kirken i Gbason Town. Inntektene fra sommerinnsamlingen og god støtte fra menighetene i Haugesund, Tistedal og Kragerø, som ville ha dette som sine misjonsprosjekt, gjorde det mulig å finansiere prosjektet. Dette resulterte altså i biskop Quires reise til Sinoe 2. april 2023. For nå var byggeperioden over og biskopens ærend var å innvie den nye kirken.

I sin innvielsestale oppfordret biskopen medlemmene i kirken til å ta godt vare på kirkebygget og bruke det til å spre Guds gode nyheter i lokalsamfunnet. Hans prekentema var «De samme menneskene». Han advarte forsamlingen om ikke å være lik folkene i Jerusalem som ønsket Jesus velkommen med jubelrop på palmesøndag og som ropte «korsfest, korsfest» noen dager seinere. «Denne kirken er for dere og landsbyen, ikke la begeistringens som dere nå har falme», innprentet biskopen. Han understreket at kirken er gjenoppbygget med den hensikt å gjøre mennesker til disipler for Jesus Kristus i regionen.

Br. Moses Yama fra menigheten fortalte historien om UMC kirken i Gbason Town. Foruten menigheten og folk fra landsbyen var pastor Hilary Jerbo og tilsynsprest Rev. Snoh Myers til stede. Det ble også lest opp en hilsen fra MM under den høytidelige innvielsen.

En ny begynnelse på misjonskontoret også!

Anne Ng Forster har jobbet som bistandskonsulent i misjonsselskapet i 11 år, men fra 1. august tiltrer hun som internasjonal leder i Metodistkirkens Misjonsselskap. Hun overtar denne lederrollen etter misjonssekretær Øyvind Aske som går av med pensjon til sommeren 2023. Stillingen får altså nytt navn nå.

Bjørn Sivert Broback er ansatt i Anne Ng Forsters gamle stilling, som bistandskonsulent.

Bjørn Sivert er sykepleier utdannet ved Betanien i Oslo, sykepleierlærer og har arbeidet som lærer ved Betanien Sykepleierskole i Oslo. Han er utdannet som diakon fra Norsk diakonihøyskole, og han hadde i den sammenheng praksis ved Metodistkirkens misjonsselskaps misjonsstasjon i Gbason Town i Liberia.

«Jeg ser veldig fram til å arbeide for Metodistkirkens Misjonsselskap», sier Bjørn Sivert og fortsetter: «Egentlig er det en ring som slutes ved at jeg på 80-tallet gikk på Norsk diakonihøyskole, på misjon og u-landslinjen, for å avklare misjonsengasjement. Av forskjellige årsaker ble det ikke utreise, men heller engasjement lokalt i misjonsarbeid i Sentralkirken Oslo.

Nå får jeg anledning til å arbeide for MM så jeg tenker ringen slutes. Det er flere ting som la seg til rette nå, så jeg ser fram til arbeide for misjonsselskapet og ønsker å gjøre et godt arbeid, og hvor Partnership in Development er modellen som jeg er stor tilhenger av.»

Bjørn Sivert har i mange år vært leder av Sentralkirkens misjonsutvalg og vennskapsmenighetsarbeid. Han har den siste tiden også vært nestleder i misjonsrådet på nasjonalt plan.

Anne Ng Forster er glad og ydmyk over å ha fått tilliten til å lede misjonsarbeidet i Metodistkirken videre.

«Jeg har alltid tenkt at jeg, som bistandskonsulent, har hatt drømmejobben i kirken vår. Men når Øyvind Aske går av som misjonssekretær, og jeg kan få være med å forme stillingen som internasjonal leder for misjonen, så er det helt klart at det er *dette* som er drømmejobben!

Jeg tror også det er viktig for partnerne våre at det er en viss kontinuitet i ledelsen av arbeidet, nå som Metodistkirken både globalt og i Norge er i endring. Dette gjelder også Metodistkirkens Misjonsselskap. Jeg ønsker å være en del av disse endringsprosessene, og håper at jeg kan være en viktig bidragsyter.

Kravene og forventningene til utviklingsarbeidet som finansieres gjennom Norad og Digni er mange og krevende. Jeg har tilegnet meg mye verdifull kunnskap på dette feltet gjennom tiden som bistandskonsulent, som jeg ønsker å bruke og utvikle videre.

I løpet av min tid i misjonen har jeg også opparbeidet nære relasjoner til våre samarbeidspartnere i Zimbabwe, Sierra Leone og Liberia, både til kirkeledelsen og de programansvarlige. Vårt forhold er basert på gjensidig tillit, respekt, åpenhet og ansvar. Denne relasjonen er grunnleggende for vårt samarbeid, og et godt fundament for videre arbeid i tiden framover», sier Anne, som gleder seg til å få Bjørn Sivert med på laget!

«Jeg takker alltid min Gud når jeg tenker på dere, og alltid, i alle mine bønner, ber jeg for dere alle med glede.»

Fil 1.3

Vi ønsker alle en velsignet vår!

Ønsker du å gi en vårgave til arbeidet vårt?

Du kan støtte misjonen via SMS eller Vipps. Send SMS med Vårgave 200 til 2248 for å gi 200 kroner, eller Vipps ønsket beløp til 2248 og merk med Vårgave. Du kan også sende en vårgave til misjonen på kontonummer 3000 13 88084

HUSK!

Du får skattefradrag på gaver som blir gitt via giro til Metodistkirken Misjonsselskap.

Ta kontakt om du ikke allerede har slik avtale med oss.

Øyvind Aske, Misjonssekretær

Ragnar Falch, Økonomileder

Anne Ng Forster, Bistandskonsulent